UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 24. marca 2009 *

Vo veci C-525/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím rechtbank van koophandel te Hasselt (Belgicko) z 15. decembra 2006 a doručený Súdnemu dvoru 22. decembra 2006, ktorý súvisí s konaním:

De Nationale Loterij NV

proti

Customer Service Agency BVBA,

* Jazyk konania: holandčina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia K. Schiemann (spravodajca), P. Kūris, L. Bay Larsen a C. Toader,

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: R. Grass,

po vypočutí generálneho advokáta,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 49 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporového konania medzi De Nationale Loterij NV (ďalej len „Nationale Loterij“) a Customer Service Agency BVBA, ktorým sa navrhovateľ na jednej strane domáha určenia, že činnosti poslednej uvedenej

spoločnosti, ktoré pozostávajú na jednej strane z náboru osôb, ktoré sa kolektívne a individuálne zúčastnia na súťaži o Euro Millions formou lotérie organizovanej na európskej úrovni, predstavujú porušenie čestných obchodných praktík a porušujú zákonný monopol Nationale Loterij v rozsahu, v akom sa týkajú organizovania verejných lotérií, a na druhej strane sa domáha, aby sa nariadilo okamžité zastavenie týchto činností.

3 Rechtbank van koophandel te Hasselt, ktorý mal pochybnosti o zlučiteľnosti belgickej právnej úpravy hazardných hier s právom Spoločenstva, ktorú mal uplatniť, najmä zákona o racionalizácii fungovania a o správe Loterie Nationale (Wet tot rationalisering van de werking en het beheer van de Nationale Loterij) z 19. apríla 2002 (*Belgisch Staatsblad*, 4. máj 2002, s. 18828) a kládol si pritom otázky najmä v súvislosti so zlučiteľnosťou zákonného monopolu Nationale Loterij pri organizovaní verejných lotérií s článkom 49 ES, sa rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 49 ES vykladať v tom zmysle, že obmedzujúce vnútroštátne ustanovenia, ako je článok 37 zákona z 19. apríla 2002, ktoré bránia v prístupe na trh podniku, ktorý chce na účely dosahovania zisku predávať formuláre na kolektívnu účasť na Euro Millions, sú predsa prípustné z dôvodu všeobecného záujmu (predchádzanie plytvaniu peniazmi v dôsledku hier) s ohľadom na to, že:

a) Nationale Loterij, ktorá získala od belgického štátu zákonné monopolné postavenie a platí zaň poplatky a ktorá má za cieľ usmerňovať v ľuďoch vrodenú hráčsku vášeň, robí pravidelnú reklamu na účasť v Euro Millions, čím v skutočnosti túto hráčsku vášeň podporuje;

b) pravidelná reklama vykonávaná spoločnosťou Nationale Loterij, rovnako ako aj jej metódy predaja spôsobujú rozšírenie trhu, čo dostatočne svedčí o jej zámere maximalizovať zisk (finančné dôvody), a nie usmerňovať hráčsku vášeň občanov;

c) menej obmedzujúce opatrenia, ako sú obmedzenia možných vkladov a ziskov, by mohli lepšie zaistiť dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. usmerňovať hráčsku vášeň?

2. Je obmedzujúce vnútroštátne ustanovenie, akým je článok 37 zákona z 19. apríla 2002, ktoré bráni v prístupe na trh podniku, ktorý chce na účely dosahovania zisku predávať formuláre na kolektívnu účasť na Euro Millions, v rozpore so zásadou voľného pohybu služieb (článok 49 ES), pokiaľ žalovaná sama neprevádzkuje žiadnu lotériu, ale snaží sa len na účely dosahovania zisku organizovať kolektívnu účasť na Euro Millions prostredníctvom účastníckych formulárov Nationale Loterij?“

4 Následne po tom, ako bol Súdnemu dvoru predložený návrh na začatie prejudiciálneho konania, podala Nationale Loterij odvolanie proti rozhodnutiu vnútroštátneho súdu o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania na hof van beroep te Antwerpen.

5 Rozsudkom z 8. novembra 2007 uvedený odvolací súd zmenil pôvodné rozhodnutie a uložil Customer Service Agency BVBA povinnosť zastaviť svoju činnosť z dôvodu, že porušuje vnútroštátnu právnu úpravu, pod hrozbou pokuty 5 000 eur za každé zistené porušenie. Hof van beroep te Antwerpen vo svojom rozsudku dospel k záveru, že Súd prvého stupňa si kládol otázku zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s článkom 49 ES oprávnene. Domnieval sa však, že odpoveď na túto otázku je jednoznačná a teda nie je nevyhnutné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania. Na základe

preskúmania vnútroštátnej právnej úpravy vo svetle rozsudku Súdneho dvora zo 6. novembra 2003, Gambelli a i. (C-243/01, Zb. s. I-13031), rozhodol o zlučiteľnosti tohto ustanovenia s právom Spoločenstva.

6 Z judikatúry Súdneho dvora takisto vyplýva, že pokiaľ ide o súdny orgán, ktorého rozhodnutia môžu byť predmetom opravných prostriedkov podľa vnútroštátneho práva, článok 234 ES nebráni tomu, aby v prípade rozhodnutí takéhoto súdneho orgánu, ktorý sa obrátil na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou, mohli byť podané zvyčajné opravné prostriedky stanovené vnútroštátnym právom (rozsudky z 12. februára 1974, Rheinmühlen-Düsseldorf, 146/73, Zb. s. 139, bod 3, a zo 16. decembra 2008, Cartesio, C-210/06, Zb. s. I-9641, bod 89).

7 V ostatnej časti nie je výklad článku 234 ES, ktorý je uvedený v bode 98 už citovaného rozsudku Cartesio, z hľadiska konania vo veci samej relevantný. Vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok Cartesio, sa Súdny dvor musel zaoberať ustanoveniami vnútroštátneho práva týkajúcimi sa práva na odvolanie proti rozhodnutiu o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania, pre ktoré je typická skutočnosť, že celý spor vo veci samej zostáva v konaní na vnútroštátnom súde, pričom iba rozhodnutie vnútroštátneho súdu podať návrh na začatie prejudiciálneho konania môže byť predmetom obmedzeného odvolania. Rovnako v bode 98 sa Súdny dvor vyslovil, že článok 234 druhý odsek ES sa má vykladať v tom zmysle, že právomoc rozhodnúť o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorú toto ustanovenie Zmluvy priznáva všetkým vnútroštátnym súdom, nemôže byť spochybnená uplatnením takých pravidiel, ktoré umožňujú súdnemu orgánu v odvolacom konaní zmeniť rozhodnutie o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor, zrušiť tento návrh a nariadiť súdnemu orgánu, ktorý uvedené rozhodnutie vydal, aby pokračoval v prerušenom vnútroštátnom konaní. Takýto výklad nie je použiteľný v konaní vo veci samej, lebo konanie v tejto veci pred vnútroštátnym súdom už neprebieha.

8 V konečnom dôsledku hof van beroep te Antwerpen sám rozhodol o spore v konaní vo veci samej, čím na seba vzal zodpovednosť za zabezpečenie dodržiavania práva Spoločenstva.

9 Treba teda konštatovať, že pred vnútroštátnym súdom už konanie neprebieha.

10 Keďže zdôvodnením návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je formulovanie poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale potreba spojená s efektívnym riešením sporu (pozri najmä rozsudok z 20. januára 2005, García Blanco, C-225/02, Zb. s. I-523, bod 28), netreba na položené otázky odpovedať.

11 Preto aj keď predkladajúci vnútroštátny súd, ktorý má v podstate povinnosť vyvodiť dôsledky z rozsudku v odvolacom konaní proti rozhodnutiu podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, a najmä povinnosť rozhodnúť, či bude na návrhu na začatie prejudiciálneho konania buď trvať, zmení ho, alebo ho vezme späť (pozri v tomto zmysle rozsudok Cartesio, už citovaný, bod 96), nevzal späť návrh na začatie prejudiciálneho konania, je potrebné z toho vyvodiť, že na tento návrh netreba odpovedať.

12 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) nariadil:

Na návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-525/06 nie je potrebné odpovedať.

Podpisy